

Arrest

nr. 253 452 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 juni 2020 voor de vierde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar broer, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) trof op 16 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 17 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 508 lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2020 werd ingediend door:

Naam: L.(...)

Voornaam: F.(..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1a van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.06.2020 voor de vierde maal gezinshereniging aan met haar broer L.(...) K.(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (AE1965719) op naam van betrokkene, afgeleverd te Antwerpen op 02.12.2014
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.X.2008 (maand onleesbaar), 30.04.2009, 05.04.2010, 11.05.2010, 05.06.2010, 07.07.2010 en 09.08.2010

Deze documenten werden reeds voorgeled in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.02.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 22.08.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'certificat de residence' dd. n°87 dd. 08.09.2020 en identiteitskaart Marokko op naam van een derde met vermelding van het adres (...); kopie vervallen Marokkaanse paspoort op naam van betrokkene met vermelding van het adres (...); verklaring op eer dd. 10.09.2020 waarin deze derde stelt dat betrokkene en de referentiepersoon samen met hem om dit adres woonachtig waren: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze niet aanvaard worden met betrekking tot de aangehaalde vestiging van de referentiepersoon op dit adres. Voor zover deze aangehaalde samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- visumsticker op naam van betrokkene met inreisstempel dd. 25.12.2010 en bewijs dat de geldigheidsduur van dit visum verlengd werd door de Nederlandse autoriteiten (uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze verlenging toegestaan werd omwille van de ziekte van haar vader en de verzorging die hij nodig had); schrijven advocaat G.(...) dd. 16.02.2012 met vermelding van het adres (...) waaruit blijkt dat betrokkene Nederland niet verliet na het verstrijken van vermeld visum en waaruit blijkt dat ze zich richtte tot een advocaat met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning in Nederland

- identiteitskaart Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.01.2014, met vermelding van het adres (...); op de voorgelegde kopie van deze identiteitskaart werd genoteerd dat dit het adres was van de referentiepersoon in de periode 25.12.2010 - 14.09.2015. Echter, er dient met betrekking tot deze aangehaalde samenwoning opgemerkt te worden dat:

* de vermelding van dit adres op de Marokkaanse identiteitskaart van betrokkene louter is gebaseerd op een verklaring op eer; de Marokkaanse autoriteiten hebben niet de bevoegdheid om op het grondgebied van een andere overheid officieel vast te stellen dat betrokkene effectief op dit adres woonachtig was

* de bewering dat de referentiepersoon op dit adres woonachtig was niet klopt met betrekking tot de periode 25.12.2010 - 16.01.2012; uit de gegevens van het Rijksregister blijkt immers dat hij in de periode 06.12.2010 - 16.01.2012 gedomicilieerd was in België

* de bewering met betrekking tot de vestiging van de referentiepersoon op dit adres na 16.01.2012 niet gestaafd wordt door enig officieel, verifieerbaar document.

* uit de gegevens van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze minstens in de periode oktober 2012 - januari 2013 in België verbleef (er dient opgemerkt te worden dat meester S.(...) in zijn schrijven dd. 16.10.2012 stelt dat betrokkene op dat ogenblik al 'enige tijd op het Belgische grondgebied verblijft')

* het voorgelegde Marokkaanse paspoort van betrokkene werd afgeleverd op 02.12.2014 te Antwerpen

* betrokkene zich op 17.02.2015 aanbood met de bevoegde diensten van de stad Genk om informatie in te winnen met het oog op een huwelijk

Uit het geheel van deze elementen blijkt dat de bewering dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor diens komst naar België in september 2015 ongeloofwaardig is. Voor zover dat deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich pas in augustus 2016 (opnieuw) aanmeldde in België, zodat er minstens sprake is van een onderbreking in de samenwoning.

- 'attestation de non propriété' n°M068023 dd. 18.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als eigenaar van een onroerend goed in Agadir

- 'certificat d'inactivité' n°59 dd. 07.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten stellen dat betrokkene op datum van het attest geen professionele activiteiten uitoefent in Ait Melloul; 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2020' n°49356/2020 dd. 10.09.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst - op basis van een verklaring op eer dd. 01.09.2020 vanwege betrokkene - stelt dat ze in 2019 niet beschikte over belastbare inkomsten in Marokko: echter, gezien betrokkene in de periode waarop deze attesten betrekking hebben niet in Marokko verbleef, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geactualiseerde attesten OCMW Riemst dd. 04.09.2020 op naam van de referentiepersoon en dd. 10.09.2020 op naam van betrokkene

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart - augustus 2020

- celibaatsattest dd. 18.09.2020 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat opmerking 6 die de wetsartikels van de richtlijn 2004/38/EG voorafgaat stelt dat "teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2g van de wet van 15.12.1980 bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd (arrest RvV nr. 172.369 dd. 26.07.2016).

Met andere woorden, er dient allereerst nagegaan te worden of het niet toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene tot gevolg heeft dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden wordt. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon officieel in de periode 06.12.2010 - 16.01.2012 en opnieuw sedert 14.09.2015 in België verblijft; zijn recht op vrij verkeer komt niet in het gedrang.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de eerste aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het geheel van de voorgelegde documenten doet geen afbreuk aan de

vaststelling dat de referentiepersoon op 14.09.2015 (opnieuw) werd gedomicilieerd in België, terwijl betrokkene zich op 19.08.2016 aanmeldde.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Verzoekster diende op 12.06.2020, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

" Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

(verzoeker zet in vet en onderlijnt)

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

Dat verzoekster echter op 17.12.2020 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat zij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij onvermogen was.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Verzoekster werd door de referentiepersoon financieel gesteund in Marokko. Er werden bewijzen van geldstortingen voorgelegd voor de periode 2008-2010 van de referentiepersoon naar verzoekster. Na deze periode verbleef verzoekster in Nederland met de referentiepersoon en in 2015 kwamen zij samen naar België.

Ook nu in België behoort verzoekster tot het gezin van de referentiepersoon sedert 2015. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt ook dat verzoekster sedert 2010 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, zowel in Nederland als in België. Bovendien zijn de ouders van verzoekster overleden en heeft zij niemand anders om op terug te vallen.

Uit artikel 47/1 vreemdelingenwet, waarin de bewoording “of” wordt gebuikt, blijkt duidelijk dat verzoekster niet cumulatief moet bewijzen dat zij én ten laste én deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het is voldoende als verzoekster enkel bewijst dat zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Doch heeft verzoekster ook bewijzen van ‘ten laste’ aan verweerder overgemaakt. Maar ook hier stelt verweerder onterecht dat de ‘ten laste’ zijn niet afdoende bewezen is.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten *Jia* en *Reyes*. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37). ”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest *Jia* werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoeker dient er te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ wel voldaan is. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoeksters kant bestond al vooraleer zij naar België kwam. Verzoekster heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was aldus afhankelijk van hulp van buitenaf. Verzoekster brengt eveneens een “certificat de non-imposition” bij om dit aan te tonen. Verzoekster werd financieel ondersteund door haar borer, de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing stelt verweerder tevens dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Nochtans legde verzoekster een document voor waaruit blijkt dat zij niet over een inkomen beschikt. Echter werd dit document niet door verweerder als afdoende bewijs aanvaard. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoekster geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoekster onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoekster en droeg al haar financiële kosten. Niet enkel in land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in Nederland en België bleef verzoekster ten laste van de referentiepersoon. De bewijzen hiervan zijn eveneens aan verweerder voorgelegd.

De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoekster niet ten laste moet vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. Bij elk voorgelegde document die aan verweerder werd voorgelegd, stelt verweerder dat deze niet in aanmerking wordt genomen, dit zonder enige afdoende motivering te geven. Nochtans is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. In casu is dit niet gebeurd. Een schending van de motiveringsplicht lijkt voorhanden. Tenslotte dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, tevens rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekster behoort weldegelijk tot het gezin van de referentiepersoon. Verweerder heeft de situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. Het is de plicht van verweerder om rekening te houden met de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verweerder heeft de plicht zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu niet gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, werd geschonden

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag. Tevens wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.5. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Met betrekking tot de *“andere familieleden”*, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, schrijft artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet het volgende voor:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

2.6. Hoewel de bewoordingen uit artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel identiek zijn, vormt dit wetsartikel duidelijk de omzetting van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG):

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

(...)”

2.7. Met betrekking tot de inwonende ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie is vereist dat wordt aangetoond dat het familielid bij de Unieburger en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, §§ 89 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie *“te begeleiden naar”* het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht verwerft dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer. De term *“begeleiden”* slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken ‘ander’ familielid-derdelander.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 31-33)

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §33).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 juni 2020 een verblijfskaart aanvraag als ‘ander’ familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar boer L. K., die Nederlands staatsburger is, hoewel zij beiden reeds sinds 2015 in België verblijven.

Aangaande de stukken die reeds eerder werden voorgelegd in het kader van voorgaande aanvragen van een verblijfskaart als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon, merkt de Raad op dat hij het gezag van gewijsde van zijn arresten van 11 september 2018 en 9 januari 2020 (RvV 11 september 2018, nr. 209 176 en RvV 9 januari 2020, nr. 231 001) zou schenden indien hij thans een ander oordeel zou vellen over deze stukken. In de beslissing kon de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook rechtsgeldig verwijzen naar zijn eerdere beslissing van 22 augustus 2019. De stelling van verzoekster in haar middel dat uit de geldstortingen in de periode 2008-2010 zou blijken dat zij ten laste is van de referentiepersoon, kan dus niet worden aanvaard.

Bij de nieuwe aanvraag van 12 juni 2020 legde verzoekster volgende stukken voor die niet eerder werden neergelegd:

“- ‘certificat de residence’ dd. n°87 dd. 08.09.2020 en een identiteitskaart uit Marokko op naam van een derde persoon met vermelding van een adres in Marokko + een kopie van een vervallen Marokkaans paspoort op naam van verzoekster met vermelding van hetzelfde adres.
- verklaring op eer dd. 10.09.2020 waarin deze derde persoon stelt dat verzoekster en de referentiepersoon samen met hem op dit adres woonachtig waren.
- visumsticker op naam van verzoekster met inreisstempel dd. 25.12.2010 en bewijs dat de geldigheidsduur van dit visum verlengd werd door de Nederlandse autoriteiten (omwille van de ziekte van haar vader en de verzorging die hij nodig had); schrijven advocaat G.(...) dd. 16.02.2012 met vermelding van een adres in Heerlen’ waaruit blijkt dat betrokkene Nederland niet verliet na het verstrijken van vermeld visum en waaruit blijkt dat ze zich richtte tot een advocaat met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning in Nederland

- *identiteitskaart van Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.01.2014, met vermelding van een adres in Maastricht; op de voorgelegde kopie van deze identiteitskaart werd genoteerd dat dit het adres was van de referentiepersoon in de periode 25.12.2010 - 14.09.2015.*
- *'attestation de non propriété' n°M068023 dd. 18.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als eigenaar van een onroerend goed in Agadir*
- *'certificat d'inactivité' n°59 dd. 07.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse authorteiten stellen dat betrokkene op datum van het attest geen professionele activiteiten uitoefent in Ait Melloul; 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2020' n°49356/2020 dd. 10.09.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst - op basis van een verklaring op eer dd. 01.09.2020 vanwege betrokkene - stelt dat ze in 2019 niet beschikte over belastbare inkomsten in Marokko:*
- *geactualiseerde attesten OCMW Riemst dd. 04.09.2020 op naam van de referentiepersoon en dd. 10.09.2020 op naam van betrokkene*
- *geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart - augustus 2020*
- *celibaatsattest dd. 18.09.2020 op naam van betrokkene"*

2.9. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst op gewezen dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang komt, hetgeen niet ter discussie staat.

In zoverre verzoekster bij haar aanvraag wenste aan te tonen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dringt zich de vaststelling op dat verzoekster in haar middel niets inbrengt tegen de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de stukken die zij in dit verband had neergelegd. Zo wordt in de beslissing overwogen dat de verklaring op eer van een derde van 10 september 2020 niet kan worden aanvaard als bewijs en dat de eventuele samenwoning in Marokko, die bovendien *"onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"*. Met betrekking tot de samenwoning in Nederland wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gesteld dat de Marokkaanse autoriteiten niet de bevoegdheid hebben om officieel vast te stellen dat verzoekster effectief in Nederland woonachtig was en dat de referentiepersoon en verzoekster in die periode blijkbaar niet in Nederland, maar wel in België vertoefden zodat de bewering van verzoekster dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor diens komst naar België ongeloofwaardig is.

2.10. Verzoekster stelt in haar middel in hoofdzaak dat zij wel degelijk ten laste is van haar broer, maar zij verheldert niet uit welke van de in het kader van de aanvraag van 12 juni 2020 neergelegde documenten dit zou moeten blijken. Er werden immers geen nieuwe stukken neergelegd die een bewijs vormen van een financiële en/of materiële ondersteuning. Naar aanleiding van de thans door verzoekster neergelegde stukken om haar onvermogen aan te tonen, wordt terecht gesteld dat *"betrokkene in de periode waarop deze attesten betrekking hebben niet in Marokko verbleef"* waardoor *"deze niet relevant (zijn) in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"*. Aangezien verzoekster in haar uiteenzetting van de feiten te kennen geeft dat zij sinds september 2015 in Riemst bij de referentiepersoon verblijft, en de attesten inzake haar onvermogenheid in haar land van herkomst betrekking hebben op de periode 2019-2020, dient de gemachtigde van de staatssecretaris te worden bijgetreden waar hij stelt dat de attesten die betrekking hebben op het gebrek aan inkomen van verzoekster in haar land van herkomst in deze periode *"niet relevant"* zijn.

Het gegeven dat er in de periode 2008-2010 geldstortingen plaatsvonden, zoals zij in haar middel aangeeft, volstaat niet om aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag in haar land van herkomst afhankelijk was van de ondersteuning van het 'andere' familielid om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Deze stukken werden bovendien reeds eerder beoordeeld. De theoretische uiteenzetting over het begrip 'ten laste' en de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij. Het gegeven dat de ouders van verzoekster overleden zijn en zij niemand anders zou hebben om op terug te vallen, houdt niet in dat zij *ipso facto* ten laste zou zijn van haar broer in de zin van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, net zo min als haar bewering dat zij geen eigendommen of inkomen had in Marokko en afhankelijk was van hulp van buitenaf. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat het bewijs van onvermogen bijkomend is indien duidelijk wordt aangetoond dat het familielid wordt ondersteund door de burger van de Unie (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 725). Los van het gebrek aan precedentswaarde van deze uitspraak ontbreekt *in casu* bovendien het bewijs van materiële of financiële ondersteuning in de periode waarin verzoekster poogt haar onvermogen te bewijzen zodat deze rechtspraak in haar geval geenszins toepassing kan vinden.

Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat *"(h)et gegeven dat betrokkene sedert augustus 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan*

bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.” Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij beweert dat verweerder onterecht zou stellen dat het ‘ten laste’-zijn niet afdoende bewezen is. Zoals terecht wordt aangestipt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, zijn de bijkomend voorgelegde stavingsstukken niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds eerder gemaakte beoordeling.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris de situatie van verzoekster wel degelijk voldoende heeft bestudeerd en rechtsgeldig kon concluderen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.11. Betreffende de verwijderingsmaatregel voert verzoekster in haar middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In haar middel beweert verzoekster dat zij wel degelijk behoort tot het gezin van de referentiepersoon. Deze loutere affirmatie volstaat evenwel niet om de pertinente overwegingen uit de beslissing aan het wankelen te brengen niet dat zij niet tot het originele kerngezin van haar broer behoort en de afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond. In de beslissing wordt om die redenen het volgende gesteld: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”* Tenslotte wordt opgemerkt dat *“de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”* Verzoekster maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 47/1, 2° en/of artikel 47/3, §2, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Verzoekster zet in haar tweede middel het volgende uiteen:

“Verzoekster diende op 12.06.2020 de aanvraag gezinshereniging in en werd de bijlage 19ter afgeleverd. Op 16.12.2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de burger moet worden erkend.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken

vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt". Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt "dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd".

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.

Volgens het Grondwettelijk Hof moet de termijn van zes maanden immers "in elk geval" worden nageleefd. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt, noch naargelang het een erkennings- dan wel een weigeringsbeslissing betreft. Vervolgens vormt artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit integraal de uitvoering van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve moeten alle met toepassing van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit genomen beslissingen ook worden genomen binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. Het vernoemde artikel 52 kan immers geen afbreuk doen aan hetgeen is bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet als hogere norm. Dat het gemeentebestuur op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit de aanvraag pas kan weigeren na afloop van de termijn van drie maanden waarbinnen de vreemdeling de vereiste documenten moest overmaken, doet geen afbreuk aan de algemeen bepaalde vervaltermijn van zes maanden in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ook het feit dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit enkel de situatie betreft waarin het gemeentebestuur de aanvraag met de vereiste documenten heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister (of de staatssecretaris), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet voorziet geen situatie waarop de vervaltermijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit vermag er als lagere norm niet mee in strijd te zijn.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingbesluit voorziet als sanctie dat, "indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42, van de wet, [...] de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' [geeft]".

Aangezien er geen beslissing genomen werd over de aanvraag gezinshereniging binnen de 6 maanden, dient het verblijfsrecht van verzoekster erkend te worden.

Er dient bijgevolg een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie' in de vorm van een elektronische F kaart afgeleverd te worden."

2.14. Verzoekster stelt in haar tweede middel in wezen dat op basis van artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit, een beslissing dient te worden genomen binnen een termijn van zes maanden en dat bij afwezigheid van een beslissing een verblijfstitel moet worden afgeleverd.

2.15. In weerwil van verzoeksters beweringen kan een nationale bepaling, die niet in overeenstemming is met het Unierecht, evenwel niet gehandhaafd blijven. Het Hof van Justitie stelde immers vast dat de richtlijn 2004/38/EG zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid, van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (HvJ 27 juni 2018, *Diallo*, nr. C-246/17, §56). Een bepaling die voorschrijft dat na zes maanden zonder onderzoek van de verdere voorwaarden, een verblijfskaart van een familielid van de Unie zou moeten worden afgegeven, is aldus flagrant in strijd met de uitlegging die door het Hof van Justitie werd gegeven aan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG. Wegens de voorrang van het Unierecht (HvJ 15 juni 1964, *Costa/E.N.E.L.*, nr. 6/64) dient de nationale bepaling buiten toepassing te worden gelaten. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat op grond van artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit een verblijfskaart zou moeten worden afgeleverd. De door de wet voorziene sanctie op het overschrijden van de termijn kan niet worden toegepast.

Deze lering dient naar analogie te worden toegepast op de situatie van personen, zoals bedoeld in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG en dus de 'andere familieleden', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou impliceren dat 'andere familieleden', wier binnenkomst en verblijf conform artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG door de lidstaten louter moeten worden "vergemakkelijkt", een meer gunstige behandeling zouden krijgen dan de familieleden die uit de richtlijn rechten kunnen putten. De interpretatie uit het arrest *Diallo* is bijgevolg ook van toepassing op de situatie van "andere familieleden".

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet, noch van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN